

متن پرسش

سلام استاد وقتتون بخیر: استاد یک سوالی ذهنم رو درگیر کرده که سبب آن مطالعه خاطرات دفاع مقدس و بچه‌های ده شصت هست و اون اینکه چرا جوانان مذهبی این نسل با وجود امکانات و علم بهتر نسبت به جوانان سی چهل سال پیش شور ایمان و نشاط ندارند؟ فرقی هم نمیکند چه در حوزه مهدویت یا در بسیج یا در دانشگاه یا تشکل‌های دیگر. بنده قطعاً فقط و فقط بخاطر شیرینی که بواسطه مطالعه و تفکر در اسلام بهم چشاندند شده در این مراکز رفت و آمد دارم ولی افرادشون جاذبه ندارند. دلیلش چیه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: داستان جوانان دفاع مقدس، داستان تحقق تاریخی است که باید با آنان ذیل وجود مقدس حضرت روح الله «رضوان الله تعالی علیه» شروع می‌شد. آن جا، قصه، قصه «وَيُؤْتِرُونَ عَلٰی اَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ» (حشر/۹). آری! باید جان‌ها فدا شود و ایثارها به صحنه آید آن‌هم ایثار جان، و ما در تاریخی که آن‌ها شروع کردند نهایتاً می‌توانیم آدم‌های خوبی باشیم یعنی آدم‌هایی اهل محبت و راستی و دوستی، وگرنه از آن ایثارها هیچ بهره‌ای نخواهیم برد. محافل ما وقتی برای ما شیرین و زندگی‌بخش است که در افق حضور آن ایثارها بتوانیم نسبت به همدیگر محبت و دوستی داشته باشیم. این‌جا است که می‌توان گفت: «کربلای جبهه‌ها یادش بخیر». موفق باشید